

*

Смерклося. Тихо круг мене, мов в гробі,
В віддалі тільки вози гуркотять.
Тяжко ми, сумно і тужно! Ід тобі,
Любко далека, всі мислі летять!

Виджу тебе я крізь сумерки ночі:
Схилена, тихо сидиш при столі
І на роботу звернула ти очі,
Мислі тужливі видні на чолі.

Слух мій напружений чує в тій хвили
Шелест іголки у твоїй руці —
Зітхання тихі той шелест зглушили,
Тихі, а ясно чутні вни мені!

Ох, бо ті зітхання, тихі, сердечні,
В серці глибокий ми біль шевелять:
Там наче струни тремтять безконечні,
Вічною нуттою горя тремтять.

Нині, о любко, в сей вечір погідний
Сотні щасливих при собі сидять
В любій розмові, а усміх свобідний,
Погляди щирі їх лица красять.

Чим же ми гірші від сотень щасливих,
Чим заслужили ми горе і жаль?